

“กระจกส่องใจ”

สมัยพุทธกาล มีเรื่องเล่าว่า :-

วันหนึ่ง พระราหุลนั่งอยู่ที่สวนมะม่วงแห่งหนึ่งในกรุงราชคฤห์
พระพุทธรองค์เสด็จไป ณ ที่นั้น เมื่อประทับบนอาสนะเรียบร้อยแล้ว ได้ตรัส
ถามพระราหุล ว่า

“ราหุล กระจกเงามีประโยชน์อย่างไร?”

“มีประโยชน์สำหรับส่อง พระเจ้าข้า” พระราหุลทูลตอบ

พระพุทธรองค์จึงทรงประทานโอวาทแก่พระราหุลว่า

“ดูก่อนราหุล นี่แลฉันใด ปัญญาก็มีประโยชน์สำหรับส่องฉันนั้น ก่อนที่เธอ
จะทำการงานสิ่งใด พึงพิจารณาดูให้ดีก่อน ถ้ารู้ว่าการงานที่จะทำนั้น เป็นไปเพื่อเบียด
เบียนตนเองก็ดี เบียดเบียนผู้อื่นก็ดี หรือเบียดเบียนทั้งตนเองทั้งผู้อื่นก็ดี การงานเช่นนั้น
เธอไม่ควรทำ แม้ในขณะที่ทำอยู่ก็พึงพิจารณาอย่างนั้นอีก ถ้ารู้ว่าเป็นโทษดังกล่าวแล้วก็
พึงงดเสีย ถ้ารู้ว่าไม่มีโทษ เธอพึงหมั่นทำเถิด หรือการงานที่ทำเสร็จไปแล้วก็พึงพิจารณา
อย่างนั้นอีกเช่นกัน คือถ้ารู้ว่ามีโทษก็พึงสละภาพผิตแล้วก็สำรวมระวังต่อไป ถ้ารู้ว่าไม่มี
โทษก็พึงยินดีปรำโมทย์กับการงานที่บริสุทธิ์นั้นทุกคืนวันเถิด”

พระพุทธรโอวาทที่ตรัสสอนแก่พระราหุลนี้ ถ้าเราทุกคนจะน้อมมาพิจารณา
ตรวจสอบดูกับการงานของเรา ซึ่งต้องทำเป็นประจำ ก็จะเป็นเสมือนมีกระจกเงาสำหรับ
ส่องจิตใจ เพื่อป้องกันมิให้ทำงานผิดพลาด หรือแม้ผิดพลาดไปแล้วก็ยังมีโอกาสกลับตัว
ได้โดยง่าย เพราะมีสติรู้ตัวอยู่ จึงควรน้อมพระพุทธรโอวาทในเรื่องนี้มาสู่ตัวเราเองโดยทั่ว
กัน.

ทนฺโต เสฏฺฐ มนุสฺเสสุ

ในหมู่มนุษย์ ผู้ฝึกตนแล้วเป็นผู้ประเสริฐสุด

“สัวโร” บรรณาการท่าน, ๘ ม.ค. ๕๔